

שבת האלצה' – פרשתנו מתחילה בעניין שבת המלכה, איך שמשה רבינו מקהיל קהילות ומלמד אותם בעניין השבת, וגם לנשים מקהיל קהילות ללמדן הלכות בישול, בורר וכו', כי שבת המלכה היא מקור הברכה לעמ". כשהיינו הולכים לר' מאיר אבוחצירא ע"ה, היה מספר לנו על קדושת השבת שהייתה בביתם שב'מרקו', כאשר בערב שבת היה עילוי לעולמות, ואפילו הבהמות שבחצר היו מהלכות על שתיים, והיו מקבלות אור מקדושת השבת.

בשבת, יוצאים כל הרשעים מהגהינם, ורק מי שאכן מבעיר אש בשבת, מבעירים לו שם גם כן את האש אחרי פטירתו. כי זה מידה כנגד מידה. כאשר אדם זה עובר על מה שכתוב בתורה 'לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת'.

ב'שער הגיגולים' הקדמה ל"ח, כתוב שבשנת של"ב, מהרח"ו ושאר התלמידים יצאו לשמוע דברי אלוקים חיים מפי האר"י בשדה. בדרך, עברו ליד קבר קדמון של גוי שנקבר לפני יותר מאלף שנה. ראה האר"י שנפשו של הגוי נמצאת על קברו, ורוצה להזיק לר' חיים ויטאל בגלל שהיתה לו נשמה גבוהה מאד. אך כיוון שהיו מסביבו של רבנו האר"י מלאכים רבים ונשמות של צדיקים, לא יכל להזיק לו. אמר לו האר"י למהרח"ו, כשחוזרים בחזרה, שלא יחזור בדרך הזאת. אח"כ כשהיו בשדה, החל ויכוח בין ר' חיים לבין ר' יהודה משען שהיה גם מתלמידי האר"י, ונתכעס עליו ר' חיים ויטאל, ומיד נכנסה בו הנפש של אותו הגוי שחיפשה אותו, והיתה צרה גדולה, ורבנו האר"י פחד עליו פחד נורא, כי כל הנשמות הקדושות שהיו מלווים את ר' חיים ויטאל, ברחו. עד שרבנו האר"י עשה לו תיקונים מיוחדים והחייה אותו בחזרה.. לכן, צריך מאד להיזהר לא לכעוס.

פעם, הזמינו את ר' עקיבא איגר לבית של איזה נגיד גדול וביקשו שייכנס, אך הרב סירב להיכנס למרות שהפצירו בו. בסוף נודע להם, שהגביר אמר למשרת הגוי להדליק את האש והאבוקות לכבוד ביקורו של הרב בשבת. לכן, הרב, מבלי שיגידו לו זאת, ידע את הדבר ולא נכנס לאותו הבית.

כל ימיו של דוד המלך היו מעין דוגמת 'משיח'. דוד פותח ודורש דברי תורה שלא שמעתן אוזן מעולם. פלא פלאות איך שהוא היה יורש. בשבת, היה דוד מושך את לב הקהל וכל פעם דורש דברים שלו שמעתן אוזן, והיו עם ישראל נמשכים אחרי דוד המלך והיו שומעים לקולו. לכן צריך כל אחד לעשות ולהקהיל קהילות ושעורים ברבים.

הקהילה ב'חד, וזה מטהר, כי 'דף יומי' עולה בגימטריא 'מקוה'. 'דף זוהר' עולה פעמיים 'מקוה'.

המעלה היא שלומדים בצוותא. הרי כל שעה של לימוד ב'שבת', הבן אש חי כותב שזה שווה אלף שעות בהשוואה ליום חול. כשלומדים יחד, אדם מקבל שכר כנגד כל המשתתפים בלימוד, וה'שכר' עולה.

ייקרא חכם. ואין דבר כזה 'מתנות בחינם'. אם כן מה זה 'חכם לב' שהשם נותן לו חכמה? **ר' חיים מוואלוז'ין, בעל 'נפש החיים'** אומר, שהחכמה הראשונה שיש לאדם היא 'יראת שמים', כמו שכתוב ב'איוב' - **'הן יראת השם היא חכמה'**. כלומר, היראה היא ה'אוצר' של החכמה. הקדוש ברוך הוא לא משפיע חכמת התורה, אלא למי שיראת השם היא אוצרו. כמו שכתוב 'ראשית חכמה, יראת השם'. אם כן, אם יש לאדם 'חכמת לב' שהיא היראת שמים שיש בליבו, זוהי החכמה הראשונה של האדם שבזכותה הוא מקבל מהשם חכמה.

פרוש שני- המשנה אומרת **'בן זומא אומר איזהו חכם, הלומד מכל אדם'**, מי שלומד מכל אדם, הוא האדם החכם, כי הוא מראה שהוא צמא לחוכמה. אך אם אדם הוא בעל גאוה, והוא רוצה להגיד כל הזמן מה שיש לו, ולא רוצה לשמוע, אדם כזה הוא לא 'חכם לב'. אם כן, החכמה הראשונה, זה להיות 'מבקש חכמה'. אם הוא הולך לבקש חכמה מכל אדם, זהו החכם האמיתי, כמו שכתוב 'איזהו חכם, הלומד מכל אדם'. איזהו עשיר? השמח בחלקו! עשיר הוא לא אדם שיש לו מיליארד דולר, אלא, השמח בחלקו. כמו כן, חכם, זה לא מי שיש לו הרבה כישרונות. גיבור, זה לא מי שאלוף בג'ודו. האם אדם שיש לו כסף הוא נחשב עשיר? בסך הכל זה רשום על השם שלו, ולא יותר מזה. כמו שיש אחד ליד י"ם שיש לו וילה ענקית עם בריכות ומדשאות וכל התענוגות של העולם, אך האיש הזה כל יום נוסע לעבודה בשש בבוקר, וחוזר מהעבודה בתשע, עשר בלילה ונופל שדוד למיטה, ולא יכול לדבר עם אשתו ועם אף אחד. ובשבת, בקושי מגיע לבית, ואם יש לו קצת זמן לדבר עם אשתו, הוא מיד נרדם, ואין לו 'חיים'. האם זה עשיר? לעומת זאת, כולנו נחשבים עשירים. כי אדם הולך לבית שמח, אוכל, מתעסק ולומד וחוזר על הלימודים שלו ו'מבסוט'. זהו העשיר! אז מה אם יש לאותו עשיר בית ענק, ועוזרות, וכלבים מסביב לבית? אך מה אתו?? אלא, **'השמח בחלקו'** זה העשירות. זהו אדם השמח באישיות שלו. הוא דבק בחוכמה ובתורה. זה העשיר האמיתי.

אותו הדבר **הגיבור הוא 'הכובש את יצרו'**. כי אפילו האדם שהוא גיבור שבגיבורים, ברגע אחד 'הולך' מאיזה חיידק מזערי. אם כן, מה שווה הגבורה שלו? אלא, גיבור, זה הכובש את היצר 'ר' שלו, כמו שאמרו חז"ל **'טוב מושל ברוחו, מלוכד עיר'**.

כתוב בגמרא, שאחד האמוראים עלתה נשמתו למעלה, והתפללו עליו והחזירו אותו. שאלו אותו 'מה ראית למעלה?' ענה 'אל תשאלו, עולם הפוך ראיתי- ראיתי תחתונים למעלה, ועליונים למטה'. כלומר, אנשים שכאן יש להם ספרים ותלמידים, ונקראים כאן רשבי"ג (ראש בני הגולה), כשמגיע למעלה, שמים אותו שם למטה. ואילו, מי שכאן הוא כביכול למטה והוא יהודי פשוט שלומד תהלים ודף יומי, בשמיים הוא למעלה למעלה. בשמים לא מודדים את האדם לפי ההצלחות שלו, אלא לפי היגיעה והעמל. אז מה אם יש לו תלמידים הרבה ויש לו כישרונות? הוא קצת לומד, ושאר הזמן הוא מטייל. אחד כזה מגיע לו צל"ש? לעומת זאת אדם שרמת הכישרונות שלו לא כ"כ גבוהה, אך הוא מתייגע ולומד ומשתדל, אחד כזה מגיע לו צל"ש והוא יהיה שם למעלה. שם זה עולם רוחני ועולם נצחי, וגם הנשמה היא רוחנית ונצחית.

אם כן, לפי הפירוש הראשון, 'חכם לב', והחכמה הראשונה, זה יראת שמים. ולפי הפירוש השני, זה 'הלומד מכל אדם' ומבקש חוכמה. יש עוד פירוש- **מי שזוכה למידות טובות**, זה החכמה הראשונה. מי שיש לו עדינות נפש ושם לב לדברים. למשל, אחיתופל היה חכם שאין כמותו, והיה יודע את כל התורה, אפילו לספור את כל האותיות שבתורה. אך מה זה שווה אם אין יראת שמים ומידות טובות? התורה לא תתחבר לאדם כזה. אשריו מי שיש לו מידות טובות ולומד תורה, אכפת לו מהתורה ואכפת לו על כל דבר, וכל מה שהוא עושה זה לזכות את הרבים באהבה גדולה.

דואג ואחיתופל היו גאוני הגאונים. הגמרא אומרת **'איה סופר ואיה שוקל'**. איה סופר- סופר כל אות שבתורה, והיה 'שוקל' קלין וחמורין שבתורה. לא היו חכמים כמותם. אך רבותינו אמרו, כיוון שתורתם היתה מן השפה ולחוץ, והיו להם מידות רעות, כל הגאונים והחריפות לא שווה 'גרשו' אחד. אדם יודע את התורה ויכול לחבר ספרים, אבל הוא 'אפס', לא שווה כלום. למה?, כי המידות מושחתות. אך, הצדיק והתלמיד חכם, השם עוזר לו.

פעם סיפר חכם מרדכי אליהו שהוא שמע מפי ר' יהודה צדקה, שבעל 'כף החיים', באמצע הלילה ראה את מלאך המוות שבא אליו ואמר לו שיבוא אותו כי הגיע הזמן. ענה לו הרב 'לא!'. ענה מלאך המוות 'שלחו אותי לקחת אותך'. אמר לו הרב 'תלך מפה! יש לי עוד עבודה, עוד לא סיימתי את ספר 'כף החיים', ויש לי זמן'. ענה לו המלאך 'נכון, בגלל שאתה עניו גדול, יש לך זכות לחיות. אך אמרו לי לקחת אותך, כי יש איזה גזירה, והקדוש ברוך הוא ביקש לקחת צדיק שישכר על הדור'. ענה 'כף החיים' 'וכי אני צדיק? יש עוד צדיקים'. אמר מלאך המוות 'אם כן אני אלך לחכם יחזקאל עזרא' שהיה צדיק גמור. הלך אצלו מלאך המוות ואמר לו 'באתי לקחת את נשמתך, כי יש גזירה. חכם יעקב סופר שלח אותי אליך'. ענה לו ר' יחזקאל 'דחילאק!', תעזוב אותי. יש אחד חלאבי- חכם יצחק שרים, והוא מגן על הדור... בבוקר, נכנסו חכם יעקב סופר וחכם עזרא יחזקאל לבית המדרש, והרב צדקה ישב במקומו. אמר חכם עזרא לרב סופר 'למה שלחת אותו אלי? אין לך דרך ארץ?' ענה לו 'מכיוון שאתה צדיק. ואיך אתה ניצלת ממנו?' ענה לו 'שלחתי אותו לחכם יצחק שרים'. ובאמת, באותו הזמן נפטר חכם יצחק שרים ע"ה.

אמת חכמי' 1818- במסכת 'תמיד' הגמרא אומרת **'מה יעביד איניש ויחיה? אמרו ליה 'ימית עצמו! מה יעביד איניש וימות? יחיה את עצמו'**. אומרים המפרשים 'ימית את עצמו', כלומר, ישפיל את עצמו, ובכך יחיה. 'יחיה את עצמו', כלומר, יגביה את עצמו, יפרסם את עצמו, וחס ושלום, ימות. כי אנשים נותנים בו עין רעה וגורמים לכך. לימדונו חכמים, שמי שרוצה לחיות, ישפיל את עצמו. גאוה זה דבר לא טוב. צריך תמיד צניעות. אמרו רבותינו, שהמפתח לכל המידות הטובות, זה מידת הצניעות בכל דרכיו, לא להתבלט ולא להתפרסם. שלא ירגישו בו. הגמרא במסכת 'כתובות' מספרת על רחל בתו של כלבא שבו. עוד בזמן שר' עקיבא היה רועה צאן, היא ראתה את הצניעות שבו, וזה איפשר לה להבחין במעלותיו הפנימיות. אמרה שאם הוא ילמד תורה, הוא יהיה תלמיד חכם גדול, ובזכות המידה הזאת הוא יצמח. היא אמרה לו שהיא רוצה להתחתן אתו בתנאי שילמד תורה. אבא שלה החרים אותה והדיר אותה מנכסיו. בסוף מה יצא מר' עקיבא? הוא העמיד את ר' שמעון בר יוחאי ואת ר' מאיר בעל הנס. כל זה בזכות מה? בזכות הצניעות והענווה?

היה אומר ראש הישיבה ר' יהודה צדקה ע"ה, עד כמה הצניעות גדולה והפרסומת מזיקה. אפילו בנרות חנוכה שיש מצווה לעשות 'פרסומי ניסא', בכל זאת שמים את החנוכיה בצד שמאל של הכניסה. מה הסיבה לכך? בגלל הפרסום. צריך לדעת שתמיד פרסום זה בשמאל וזה לא טוב. מי שצנוע, זוכה. כמו שכתוב **'ויחי למך שנים עשרה שנה ומאת שנה, ויולד בן'**. למה לא כתוב 'ויולד את נח' כמו שכתוב אצל אחרים? אומרים רבותינו 'הזקנים בעלי התוספות', 'מתושלח הצדיק נתן לו עצה, שלא ימהר לקרוא לו שם, כי אנשי אותו הדור היו מכשפים, ואם היו יודעים את השם שלו, היו עושים לו כישופים'. מכאן למדנו שאם אדם רוצה להצליח, אל תתבלט ואל תתפרסם. בנוסף, האדם המתפרסם מעורר על עצמו קנאה וקטרגים. בשביל מה צריך את כל זה??

אפילו שאדם הוא אדם גדול, בכל זאת לא ימהר לקנות לעצמו שם. אלא לאט לאט. אפילו שרוצים לרומם אותו, יעשה זאת בשלבים 'וילך הלך וגדל', עד כי גדל מאד'. לא בפעם אחת, כדי שלא תשלט בו עין, וגם לא יתייחר על החברים שלו. ואח"כ הוא מושך על עצמו גל של קנאה וקטגוריות וכל מני סוגי עין הרע.

הרב שטיינמן ע"ה אמר לגבאי של ביהכ"ס, שכשיולד לרב נכד, שלא יעשה לו 'מי שברך', כי ב"ה היו לרב הרבה צאצאים, ואם כן כל זמן קצר הרב יודיע שנולד לו נכד?? לכן, ויתר על ה'מי שברך'. גם בנושא של שידוכים ונישואין, תמיד ביקש הרב לעשות הכל בהצנע, ואסר לפרסם. לא צריך להכניס מודעות לעיתונות, ותמונות. כל זה רק מזיק.

כשהרב שטיינמן ע"ה היה גר בתחילה בכפר סבא, היה מניח תפילין במשך כל היום, ואילו כשהגיע לבני-ברק הפסיק עם זה. שאלו אותו 'מה קרה?' ענה 'כאן, כולם מכירים אותי, ואילו שם היו כמה בעלי בתים שמכירים אותי, ולכן לא כדאי לעשות זאת כאן'.

ראש הישיבה ר' יהודה צדקה ע"ה תמיד היה מקפיד לא לעשות פרסומת. מספר מורנו הרב בניהו שליט"א, שלראש הישיבה היו תמיד הרבה אורחים, אך אף אחד לא היה יודע מכך. ומי היה אצלו?, כל האנשים הקשים! פעם סיפרו שהוא לא עשה 'ליל הסדר' עד שעה עשר בלילה, כי אחד 'המשוגעים' לא רצה לעלות אליו לבית ורצה להיות במדרגות למטה. ועד שראש הישיבה שכנע אותו במשך שעה, שעתיים שיעלה, לא התחיל 'ליל הסדר'.

לפעמים הוא היה רואה אנשים שהולכים בבוקר למקווה כאשר המגבת על כתפם, והיה אומר הרב על כך, שזה לא צניעות. וכי האדם צריך לפרסם לכל העולם שהוא הולך למקווה??

ר' שלום שבדרון היה מקורב גדול של ר' אליה לאפיאן. ר' אליה היה מברך ברכת המזון מתוך כוונה גדולה ובדחילו ורחימו. יום אחד ר' שלום ישב לידו, ור' אליה הרגיש שהוא יושב לידו, ואם הוא יגיד את ברכת המזון בחשק ובהתלהבות, זה לא יהיה יפה, כי הוא מראה שרק הוא 'רבן'. לכן אמר אותו ביותר איפוק. מספר ר' שלום שבדרון 'אך כשיצאתי אח"כ למרפסת והתרחקתי ממנו, הרב התחיל לומר 'ברכת מזון' שלא שמעתי כמותה מעולם. העיקר לעשות הכל בחוכמה ובשקט. ולא לעשות רעש ועניינים'.

'החפץ חיים' היה לובש בגדים כמו אדם פשוט, ולא לבש בגדי רבנות. היה בוכה בט' באב בכיות גדולות על החורבן. אך לפעמים כשהיו יושבים לידו רבנים או אנשים, לא היה בוכה, והיה יושב בשקט. אך מספר חתנו, שכשהיה הולך לביתו, היה מוריד נחלי דמעה ולא יכול היה להפסיק. אך על יד קהל שלא מכירים אותו, כגון אורחים, לא היה עושה כך.

היה אומר הרב אלישיב ע"ה 'אדם צריך ללכת בעולם הזה בלי שירגישו בו ובלי שידברו ממנו', ולחיות בצניעות.

א"כ משי"ט חכמה – בשבת הבאה אנו מסיימים את ספר שמות – 'ספר הגאולה'. וכיוון שיש גאולה ויש בית המקדש, מתחילים להקריב קורבנות, וזה בספר 'ויקרא'. צריכים אנו לבדוק את עצמינו איך אנחנו מתקדמים ואיך אנחנו לומדים מתחילת השנה, כאשר אנו מסיימים כבר שני חומשים.

איך אדם יזכה ללמוד וגם שהתורה תחקק בליבו? בפרשה הקודמת כתוב 'ואני הנה נתתי אתו את אהליאב בן אחיסמך למטה דן, ובלב כל חכם לב נתתי חכמה'. יש כאן דבר פלא, 'בלב כל חכם לב נתתי חכמה', כלומר הקדוש ברוך הוא נותן חכמה למי שהוא בעל לב חכם, כמו שאומרים חז"ל 'היב חכמתא לחיכימין'. אם כך זה עובד שמי שחכם יקבל עוד, אם כן, מאיפה יהיה לאדם את החכמה הראשונה?? אנחנו הרי רוצים ללמוד ולדעת את התורה. הגמרא אומרת '**אמר ר' יוחנן, אין הקדוש ברוך הוא נותן חכמה, אלא למי שיש בו חכמה, שנאמר 'היב חכמתא לחיכימין, ומקדעה לידעי בינה'**. כלומר, מי שהוא בעל כשרון, לא בהכרח שהוא ייקרא חכם. ואין דבר כזה 'מתנות בחינם'. אם כן מה זה 'חכם לב' שהשם נותן לו חכמה? **ר' חיים מוואלוז'ין, בעל 'נפש החיים'** אומר, שהחכמה הראשונה שיש לאדם היא 'יראת שמים', כמו שכתוב ב'איוב' – **'הן יראת השם היא חכמה'**. כלומר, היראה היא ה'אוצר' של החכמה. הקדוש ברוך הוא לא משפיע חכמת התורה, אלא למי שיראת השם היא אוצרו. כמו שכתוב 'ראשית חכמה, יראת השם'. אם כן, אם יש לאדם 'חכמת לב' שהיא היראת שמים שיש בליבו, זוהי החכמה הראשונה של האדם שבזכותה הוא מקבל מהשם חכמה.

פרוש שני- המשנה אומרת '**בן זומא אומר 'איזהו חכם, הלומד מכל אדם'**, מי שלומד מכל אדם, הוא האדם החכם, כי הוא מראה שהוא צמא לחוכמה. אך אם אדם הוא בעל גאווה, והוא רוצה להגיד כל הזמן מה שיש לו, ולא רוצה לשמוע, אדם כזה הוא לא 'חכם לב'. אם כן, החכמה הראשונה, זה להיות 'מבקש חכמה'. אם הוא הולך לבקש חכמה מכל אדם, זהו החכם האמיתי, כמו שכתוב 'איזהו חכם, הלומד מכל אדם'. איזהו עשיר? השמח בחלקו!', עשיר הוא לא אדם שיש לו מיליארד דולר, אלא, השמח בחלקו. כמו כן, חכם, זה לא מי שיש לו הרבה כישרונות. גיבור, זה לא מי שאלוף בג'ודו. האם אדם שיש לו כסף הוא נחשב עשיר? בסך הכל זה רשום על השם שלו, ולא יותר מזה. כמו שיש אחד ליד י"ם שיש לו וילה ענקית עם בריכות ומדשאות וכל התענוגות של העולם, אך האיש הזה כל יום נוסע לעבודה בשש בבוקר, וחוזר מהעבודה בתשע, עשר בלילה ונופל שדוד למיטה, ולא יכול לדבר עם אשתו ועם אף אחד. ובשבת, בקושי מגיע לבית, ואם יש לו קצת זמן לדבר עם אשתו, הוא מיד נרדם, ואין לו 'חיים'. האם זה עשיר?? לעומת זאת, כולנו נחשבים עשירים. כי אדם הולך לבית שמח, אוכל, מתעסק ולומד וחוזר על הלימודים שלו ו'מבסוט'. זהו העשיר! אז מה אם יש לאותו עשיר בית ענק, ועזרות, וכלבים מסביב לבית? אך מה אותו?? אלא, **'השמח בחלקו'** זה העשירות. זהו אדם השמח באישיות שלו. הוא דבק בחוכמה ובתורה. זה העשיר האמיתי.

אותו הדבר **הגיבור הוא 'הכובש את יצרו'**. כי אפילו האדם שהוא גיבור שבגיבורים, ברגע אחד 'הולך' מאיזה חיידק מזערי. אם כן, מה שווה הגבורה שלו? אלא, גיבור, זה הכובש את היצה"ר שלו, כמו שאמרו חז"ל '**טוב מושל ברוחו, מלוכד עיר'**.

כתוב בגמרא, שאחד האמוראים עלתה נשמתו למעלה, והתפללו עליו והחזירו אותו. שאלו אותו 'מה ראית למעלה?' ענה 'אל תשאלו, עולם הפוך ראיתי- ראיתי תחתונים למעלה, ועליונים למטה'. כלומר, אנשים שכאן יש להם ספרים ותלמידים, ונקראים כאן רשבי"ג (ראש בני הגולה), כשמגיע למעלה, שמים אותו שם למטה. ואילו, מי שכאן הוא כביכול למטה והוא יהודי פשוט שלומד תהלים ודף יומי, בשמיים הוא למעלה למעלה. בשמים לא מודדים את האדם לפי ההצלחות שלו, אלא לפי היגיעה והעמל. אז מה אם יש לו תלמידים הרבה ויש לו כישרונות? הוא קצת לומד, ושאר הזמן הוא מטייל. אחד כזה מגיע לו צל"ש? לעומת זאת אדם שרמת הכישרונות שלו לא כ"כ גבוהה, אך הוא מתייגע ולומד ומשתדל, אחד כזה מגיע לו צל"ש והוא יהיה שם למעלה. שם זה עולם רוחני ועולם נצחי, וגם הנשמה היא רוחנית ונצחית.

אם כן, לפי הפירוש הראשון, 'חכם לב', והחכמה הראשונה, זה יראת שמים. ולפי הפירוש השני, זה 'הלומד מכל אדם' ומבקש חוכמה. יש עוד פירוש- **מי שזוכה למידות טובות**, זה החכמה הראשונה. מי שיש לו עדינות נפש ושם לב לדברים. למשל, אחיתופל היה חכם שאין כמותו, והיה יודע את כל התורה, אפילו לספור את כל האותיות שבתורה. אך מה זה שווה אם אין יראת שמים ומידות טובות? התורה לא תתחבר לאדם כזה. אשריו מי שיש לו מידות טובות ולומד תורה, אכפת לו מהתורה ואכפת לו על כל דבר, וכל מה שהוא עושה זה לזכות את הרבים באהבה גדולה.

דואג ואחיתופל היו גאוני הגאונים. הגמרא אומרת '**איה סופר ואיה שוקל'**. איה סופר- סופר כל אות שבתורה, והיה 'שוקל' קליין וחמורין שבתורה. לא היו חכמים כמותם. אך רבותינו אמרו, כיוון שתורתם היתה מן השפה ולחוץ, והיו להם מידות רעות, כל הגאונים והחריפות לא שווה 'גרש' אחד. אדם יודע את התורה ויכול לחבר ספרים, אבל הוא 'אפס', לא שווה כלום. למה?, כי המידות

מושחתות. אך, הצדיק והתלמיד חכם, השם עוזר לו.

פעם סיפר חכם מרדכי אליהו שהוא שמע מפי ר' יהודה צדקה, שבעל 'כף החיים', באמצע הלילה ראה את מלאך המוות שבא אליו ואמר לו שיבוא אותו כי הגיע הזמן. ענה לו הרב 'לא!'. ענה מלאך המוות 'שלחו אותי לקחת אותך'. אמר לו הרב 'תלך מפה! יש לי עוד עבודה, עוד לא סיימתי את ספר 'כף החיים', ויש לי זמן'. ענה לו המלאך 'נכון, בגלל שאתה עניו גדול, יש לך זכות לחיות. אך אמרו לי לקחת אותך, כי יש איזה גזירה, והקדוש ברוך הוא ביקש לקחת צדיק שיכפר על הדור'. ענה 'כף החיים' 'וכי אני צדיק? יש עוד צדיקים'. אמר מלאך המוות 'אם כן אני אלך לחכם יחזקאל עזרא' שהיה צדיק גמור. הלך אצלו מלאך המוות ואמר לו 'באתי לקחת את נשמתך, כי יש גזירה. חכם יעקב סופר שלח אותי אליך'. ענה לו ר' יחזקאל 'דחילאק! תעזוב אותי. יש אחד חלאבי- חכם יצחק שרים, והוא מגן על הדור'... בבוקר, נכנסו חכם יעקב סופר וחכם עזרא יחזקאל לבית המדרש, והרב צדקה ישב במקומו. אמר חכם עזרא לרב סופר 'למה שלחת אותי אלי? אין לך דרך ארץ?' ענה לו 'מכיוון שאתה צדיק. ואיך אתה ניצלת ממנו?' ענה לו 'שלחתי אותו לחכם יצחק שרים'. ובאמת, באותו הזמן נפטר חכם יצחק שרים ע"ה.

השבוע, בל' אדר היה פטירת **ר' יואל סירקיש ע"ה-הב"ח(בית חדש)**. כתוב שכשהוא עלה לשמים, כיבדו אותו בית דין של מעלה לתת דרשה. אמר שהוא לא מוכן לדבר, רק בתנאי אחד שיצננו את הגהינם למשך שלושים יום לרשעים, כי קשה לו לראות שיש להם גהינם כך. וכך עשו וציננו את הגהינם.

ר' יואל סירקיש היה רבה של '**קראקוב**'. יום אחד הגיע לשם איזה אברך צעיר, ואמר 'לחברה קדישא', שהוא רוצה להיקבר על יד '**המגלה עמוקות**'. אמרו לו שאי אפשר דבר כזה, כי 'המגלה עמוקות' הוא אדם קדוש ונורא. האברך לא הרפה, והגיע כל יום 'לחברה קדישא' ואמר שהוא מוכן לשלם כל סכום לשם כך. כך זה נמשך יום, יומיים, חודש, חודשיים, שנה, הוא לא עזב אותם ולא הרפה. 'החברה קדישא' היו צריכים באותו זמן הרבה כסף בשביל לעשות גדר מסביב לבית הקברות, וחשבו לעצמם שהאברך הזה הוא צעיר, וכשהוא ייפטר הם כבר לא יהיו בתפקיד, ולכן החליטו למכור לו את החלקה בהרבה כסף כדי שיוכלו לעשות את הגדר. האברך הזה, באותו הלילה נפטר. הם פחדו להגיד לכולם שמכרו לו קבר ליד 'המגלה עמוקות', ולכן קברו אותו במקום אחר. באותו הלילה בא האברך הזה אליהם בחלום ואמר להם 'אתם שיקרתם אותי, וזה גזל, ואני מבקש שתעבירו אותי מיד!'. הם לא שמו ליבם לחלום, והוא הופיע שוב ואמר להם שהוא תובע אותם בבית דין של מעלה. בצר להם, הם פחדו פחד נורא ולא ידעו מה לעשות, ונכנסו אל הב"ח וסיפרו לו את הטעות שעשו. אמר להם 'כשיבוא אליכם שוב, תגידו לו ש'הולכים אחרי הנתבע', ותגידו לו שאתם רוצים שיבוא להתדיין אצל הב"ח'. הסכים לכך האברך, ובאותו היום שקבעו את הדיון, עשו בבית"כ מחיצה, ובאה הנשמה הזאת של האברך והיתה מאחורי המחיצה, וגם הנתבעים היו בבית"כ. אמר הב"ח לאברך שיספר את כל המעשה, והוא סיפר שהוא שילם להם המון כסף כדי שיקברו אותו באותו המקום. שאל אותו הב"ח 'מה שמך?' אתה ראוי להיקבר על יד 'המגלה עמוקות'? סירב אותו האברך ולא רצה לגלות. הב"ח דן בעניין בכבוד ראש, ולבסוף אמר 'אנחנו לא יודעים מה לעשות ודואגים לכבודו של המגלה עמוקות. לכן, אנחנו נפתח את הקבר שלך, ונפתח לך קבר על יד 'המגלה עמוקות', ואם אתה ראוי לדבר, אז תקום לבד ותיכנס לקבר שליד 'המגלה עמוקות', ובבוקר נכסה עליך את העפר. ואכן עשו כך. למחרת, הלכו וראו שהקבר של האברך ריק, והוא נקבר על יד המגלה עמוקות, והבינו שזה איש קדוש. וכתבו לו על הקבר 'פה נטמן אברך שלא נודע מי הוא, ויגיד רעו או 'המגלה עמוקות'.

התורה והפסוק - תורה לתורה יש כח אדיר לטהר את האדם. לכן אומר הפסוק '**מי ייתן טהור מטמא, הלא אחד**'. אם נמלא את המילה 'טמא' כך- טית, מם, אלף, יצא שש מאות ועשר. הגימטריא של '**תורה**' הוא שש מאות ואחת עשרה. על כן נאמר 'מי ייתן טהור מטמא, הלא אחד'. מדובר כאן על 'טמא' במילואו, כלומר, שמדובר כאן על אדם שטמא מראשו ועד רגליו ואין בו מתום. עשה את כל העוונות והפשעים. ובכל זאת, '**האחד**' הזה, כלומר, התורה, מטהרת, ויש לה כח אדיר לטהר את האדם. לכן האדם לא יתייאש.

כמו כן, אפשר לפרש את הפסוק '**מי ייתן טהור מטמא, הלא אחד**', כלומר, כדי לצאת מהטומאה ולהיכנס אל הקדושה, צריך האדם לומר '**לא**' תקיף אחד ולהפסיק את המעשים הרעים באמירת '**לא**' אחד החלטי. כמו שיכור שהחליט יום אחד לא לשתות כבר יין, ופעמים רבות התגבר ולא שתה. אחרי שעמד בניסיון הרבה פעמים, הוא אמר לעצמו שהוא כבר חזק, והוא יכול לעמוד בניסיון ולשתות רק כוסית אחת. אך טעות היא בידו. כי החלטה לצאת מהרע היא רק ע"י התנתקות מהטומאה לגמרי.

תמימות ואצילות - בזמנו היה איזה יהודי, שמש של בית הכנסת, היה מגיע בבוקר, ובזמנם לא היה חשמל, והוא היה מדליק את מנורת הנפט, בשביל שיהיה אור בביהכ"ס. היהודי הזה היה ירא שמיים ועובד את השם בתמימות. מה היה עושה? כשהיה בא להדליק, היה לובש חלוק לבן, ושם עליו אבנט, ומתחיל לומר 'לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, הריני מוכן להעלות אור במנורה לביהכ"ס'. יהי רצון, שתהיה כוונתי בהדלקה עם כל הכוונות שהיה עושה כהן גדול...'. וכל זה בתמימות. וכך היה מדליק. היה שם קצב אחד שהיה מגיע לביהכ"ס גם כן מוקדם. הוא היה ירא שמיים גם כן. ביקש ממנו 'תמכור לי את ההדלקה הזאת'. ענה 'אני לא יכול. אני זכיתי בזה כבר כמה שנים'. התעקש הקצב ואמר 'אני אשלם לך כמה שתרצה עבור ההדלקה הזאת. יש לי כסף. כל חודש אשלם לך'. בצר לו, הלך השמש לרב של העיר ר' יהודה אסאד ע"ה, שהיה לו תואר מלאך השם צבאות. לא היה לאף אחד תמונה שלו, חוץ מתמונה שלו שצילמו אותו כשנפטר, כאשר חלק מהתלמידים הושיבו אותו יפה וצילמו אותו. אך לבסוף נענשו על כך. אמר השמש לרב 'אני כל יום מדליק את המנורה בביהכ"ס'. אמר לו הרב 'מה פירוש 'מנורה'?', איזה מנורה?', הסביר לו השמש שכל בוקר הוא מדליק ומבקש בקשות. שמע זאת הרב, ונישק אותו. המשיך לספר לרב, שהקצב כל יום בא ומבקש ממנו את המצווה תמורת כסף, אך הוא לא צריך כסף. אמר לו הרב 'תראה. אם הוא רוצה, ואתה לא אכפת לך מכל לבך, אז תעשה איתו חסד. כנראה יש לו איזה בעיה שהוא רוצה בגללה להדליק את המנורה. תיקח ממנו את הכסף, ואל תשתמש בזה. שים את זה באיזה קופה, ואני אגיד לך מה לעשות'. הסכים האיש, ושמר את הזהובים שקיבל, בתיבה מיוחדת. לא עבר זמן רב, והקצב הזה התחיל לרדת בנכסים שלו. הוא התחייב נדוניה לביתו, אך לא היה לו לתת. ולכן החתן לא היה מוכן להתחתן עד שיקבל את הנדוניה. הלך הקצב לרב 'יהודה אסאד ואמר לו שהוא לא יודע מה לעשות. קרא הרב לשמש ואמר לו 'בוא ותזכה עכשיו במצווה שאין כמותה בעולם! איפה התיבה שלך?', תביא אותה'. שאל הרב את הקצב 'כמה כסף אתה התחייבת?'. נקב הקצב את סכום הזהובים שהתחייב בנדוניה. ספרו את הכסף שבתובה, והיה שם בדיוק את הסכום הזה! אמר לו הרב 'זה הכסף שאתה שמת והשמש לא השתמש בו. וככה עוזרים משמיים לאנשים צדיקים ותמימים שרוצים לעשות נחת רוח לקדוש ב"ה...'. התמימות והצדקות של השמש, זיכתה אותו לעשות צדקה כזאת גדולה של הכנסת כלה. זה הכל עילת העילות וסיבת הסיבות.

לע"נ - סלים בן רחל, הרב שלום אהרון בן רחל, חכם שלום הכהן בן תפחה מלכה, הרב שמעון בן חביבה, הרבנית שולמית רחל בת מזל, יעל טוהר בת נוגה, שאול בן רחל ופורטונה בת רבקה, מורד בן פרידה, זקי יצחק בן פרידה, נחמה עליזה בת אסתר, רחל בת גרז, פרידה פירדוס בת נחמה עליזה, יוסף בן שמחה זיווג הגון - אודליה בת אסתר, מיכל מרים בת לימור, משה חיים בן סטלה אסתר, יעקב ישראל בן שושנה, יניב בן שושנה, ורד בת בתיה **בראות ונחת ל** - דוד בן זוהרה, נחמן בן רינה, רבקה בת בסנדה, זקי בן סטלה אסתר, שושנה בת רבקה, סטלה אסתר בת נחמה עליזה, סלים בן רחל, ישראל הרצל בן ביה, אברהם בן לינה, רינה שרה בת שושנה, רחלי בת רינה שרה, שמואל בן רינה שרה, אבישי בן שולמית **זשי"ק** - משה בן בלה, ששון בן רינה ברכה, מירי בת סוזן, שי שלמה בן חנה, רפאל נתנאל בן טלי, שרה בת חנה, רינה שרה בת שושנה, מרדכי בן סטלה אסתר, אסתר בת בתיה, מאיר הראל בן יונה

מנצח להפסיק. האצונין להקדיש להקבל את הצלילן או לסייע ולתמוך בהפצתו יפנה לפסול - 052-6126053